

Första Adventssöndagen 2021

Två ord är typiska för Advent: längtan och vaksamhet. Vi längtar efter Jesu ankomst. Vi vakar och väntar på honom. Egentligen är det något vi alltid gör. Han är vår Frälsare, vår Herre och Gud. Vi kan alltid komma honom närmare och lära känna honom närmare. Därför är kärlekens längtan något beständigt under hela vårt liv på jorden. Det är en av den helige Andes stora uppgifter i vårt liv att lära oss att längta efter Jesus. När vi slutar att längta är det fara å färde. Då är risken stor att vi har fastnat i likgiltighet. ”Fyll oss med längtan efter din stora dag, så att vi med kärlekens gärningar går Kristus till mötes och ställs på hans högra sida i himlen”, så bad vi i mässans kollektbön.

Advent är en tid då vi längtar efter Jesu ankomst vid tidens slut, kort sagt, en längtan efter himlen, efter evigheten. Dagens evangelium visar oss detta med all önskvärd tydlighet: ”Då skall man få se Människosonen komma på ett moln med makt och stor härlighet. När allt detta börjar, så räta på er och lyft era huvuden, ty er befrielse närmar sig” (Luk 21:27-28). Vi kan se med förtröstan fram emot det som väntar på andra sidan: vår och hela världens befrielse och räddning. Jesus är vår och hela världens Frälsare. Vi kan inte förstå alla sammanhang, men ett vet vi med orubblig visshet: som vår Frälsare kommer han för att rädda och befria. Och han gör det redan nu. Varje nu-ögonblick är öppet mot evigheten. Varje ögonblick kan vi öva upp vår öppenhet och överlåtelse till honom. Han kommer till oss ständigt på nytt. ”Var på er vakt!... Håll er vakna hela tiden” (Luk 21: 34, 36). Vi kan ta ut något av evigheten i förskott i varje ögonblick, om vi blir kvar i Jesus och låter Anden påminna oss ständigt om honom.

Det är underbart att tänka sig att vi i varje ögonblick har möjlighet att ta emot Guds kärlek i Jesus Kristus. Det är den kärleken som kan förvandla oss, så att vi i vår tur kan förvandla den del av verkligheten som är anförtrodd åt oss. ”Måtte Herren låta er kärlek till varandra och till alla människor bli rik och överflödande som vår kärlek till er” (1 Thess 3:12), skriver Paulus. Prövostenen på vår kärlek till Gud är att vi älskar vår nästa och är beredda att ge vårt liv för henne. Det var det som Jesus måste göra för att överbevisa oss om sin kärlek till oss och till hela världen. Därför är det aldrig helt lätt och bekvämt att vara Jesu lärjunge. Vi kan aldrig slå oss helt till ro och nöja oss med det vi är och gör. ”När ni nu har fått lära er av oss hur ni skall leva för att behaga Gud... vill vi i herren Jesu namn vädja till er och mana er att göra ännu mer” (1 Thess 3:1). Paulus hjälper oss att inte fastna i några illusioner om vår egen godhet. Som Jesu lärjungar måste vi ständigt växa i kärlek och göra ännu mer. Det är en av den helige Andes viktigaste uppgifter att driva oss vidare på fullkomlighetens väg – som Teresa av Avila säger – samtidigt som vi aldrig kan nå fram till målet här nere.

I Advent vakar och väntar vi. Vi längtar och strävar efter att komma Jesus närmare och bli honom allt mer lika i kärlek och godhet. Vi vet att han kommer till oss varje ögonblick på nytt. Vi vet att han kommer åter en gång vid tidens slut. Och vi vet att han redan har kommit till oss en gång under historiens gång och blivit människa för vår skull. När man vanligen tänker på Advent är det som en förberedelsetid inför Jesu födelse i Betlehem. Men det är viktigt att se detta i hela sitt sammanhang: alltså att Jesus alltid är den som kommer till oss och att han en gång skall komma definitivt vid tidens slut. Allt detta innebär att vi måste leva hela vårt liv i längtan efter honom och i vaksamhet, så att vi alltid lever i överensstämmelse med hans evangelium, med hans ord och bud.

Därför är adventstiden i första hand en tid av omvändelse och bot, men alltid i glädje och förväntan. Det är just denna kombination som gör att advent kan fascinera så många människor. Många som aldrig annars besöker en kyrka här i vårt land, kommer till gudstjänsten just på Första Advent. Jag tror inte bara att det är den stämningsfulla atmosfären med tända ljus och vackra sånger som lockar folk att komma. Det är något djupare; längtan efter den sanna kärleken, efter en värld av godhet och medkänsla, ja, drömmen om paradiset, evigheten, glädjen utan bismak. Vi kristna vet att det bara är i Jesus Kristus som vi kan få ta emot allt detta, ja, att det är Jesu längtan att få ge alla del av detta. Advent pekar på Guds längtan efter den arma, vilsegångna människa, som vi alla är. Gud längtar så mycket efter människan att han själv måste bli människa. I Advent möts Guds och människans längtan efter varandra.

Det är den helige Andes stora och underbara uppgift att hålla vår längtan efter Gud levande. Vi kan aldrig få nog av honom. Det finns alltid mer att få, mer att längta efter. Vi kan alltid växa i längtan och trängtan efter Gud. Denna längtan är inte bara en känsla, nej, det är en inre drivkraft, en Andens levande kärlekslåga inom oss. All äkta längtan är brinnande. Den är alltid en avbild av Guds brinnande längtan efter att få frälsa oss och ge oss del av sin nåd. Därför är Advent en tid då vi inbjuds att försöka leva oss in i hur mycket Gud längtar efter oss och hur vi kan försöka besvara hans längtan genom att längta ännu mer efter honom. Det låter lite komplicerat, men egentligen är det oerhört enkelt. Här tror jag att Jungfru Maria kan hjälpa oss mer än någon annan. Om vi identifierar oss med henne som under Advent längtar efter att barnet i hennes moderliv skall födas till världen, blir vår längtan mer inkarnerad i vårt inre. Stilla och tillitsfullt kan vi tillsammans med Maria vänta och vaka, längta och se fram emot att få ta emot Jesus som vår älskade Herre och Frälsare. Ett barn blir oss givet för att vi också skall bli Faderns älskade barn, mer och mer. Så för Guds skull, sluta inte att längta!